

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

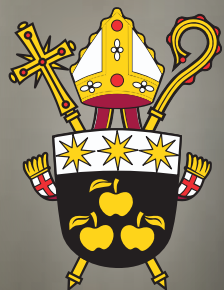
prosinec 2018 / ročník XXVIII

**Eva Pilarová:
Vím, co je v životě
DŮLEŽITÉ**

**REKVIEM
za monarchii**

**Je Ježíšek
HOAX?**

**POUŤ DO
Svaté země**

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Anna Penna

9 dní k přiblížení se tajemství Vánoc

Novéna je inspirována slovy papeže Františka z exhortace *Amoris laetitia* (Radost z lásky). Na každý den připadá jedna z událostí spjatých s Ježíšovým narozením. To je příležitost k tomu, abychom se „ponořili do tajemství Vánoc“ a aby toto tajemství přetvářelo náš život. Bůh vstoupí do času, který zrovna máte; on zná lidskou chudobu a ta mu není překážkou.

Brož., 80 s., cca 95 Kč, vyjde 15. 11.

Kolektiv FSP

Růženec

Vezměte znovu s důvěrou do rukou růženec a objevte ho v novém světle Pisma svatého v harmonii s liturgií a v kontextu každodenního života. Jan Pavel II. (RVM, 43)

Brož., 32 s., 35 Kč, dotisk

Maria Grace Dateno FSP

Setkání s pastýři

První díl ze série příběhů pro děti ve věku 6–9 let. V celkem 6 dílech budou tři děti žijící v současnosti zažívat velká dobrodružství pokaždé, když se dostanou do Ježíšovy doby. K tomu nedochází náhodně, ale pokaždé se tak děje, když řeší nějaký „problém“. Cesta v čase zpět a zkušenosti, které tam nasbírají, jim pomohou v realitě řešit otázky tak, jak nás tomu učí evangelium. První díl propojuje svět sourozenců a jejich kamaráda s pastýři z Betléma, kteří jim přijdou na pomoc, když se poprvé dostanou do „jiných časů“.

Brož., 80 s., 99 Kč

Silvano Fausti

Nad evangeliem podle Lukáše (e-kniha)

Výklad Lukášova evangelia, ve kterém nechybí odbornost a přitom i pochopitelnost a živost, která zve nejen k četbě, ale i k přemýšlení a k žití rozjímaného slova. Autorova životní zkušenost se zde spojuje s poctivým bádáním a přesný výklad s jednoduchým jazykem v ustavičném dialogu mezi moderností a tradicí.

847 s., 550 Kč,

cena tištěné knihy 789 Kč

Vánoční příběh očima oslíka (DVD)

Příběh o malém Ježíši je zachycen pohledem oslíka a volka, kteří přihlíželi jeho narození a dělají vše pro to, aby děťátko ochránili. Filmové vyprávění přináší osobitý pohled na dávný příběh, avšak zůstává věrně biblické verzi. Film je vhodný k rodinnému slavení Vánoc.

46 min., 199 Kč

Obsah

Editorial	3
Eva Pilarová: Víím, co je v životě důležité	4
Z venkovského chlapce z jihu Čech farářem v USA	6
Tříkrálová sbírka 2019 je za dveřmi	7
Pouť českobudějovických věřících do Svaté země	8
Cena Charity ČR 2018 putuje do jihočeských Katovic	9
Slovo života pro děti	10
Šumavské kostelíky X	12
O přípravách ke svátosti manželství společně a s novými impulzy	13
Personalie	14
Katecheti a katechetky se sešli na svém kongresu	14
Obdarovat bližní...	15
Zveme vás...	15
Rekviem za monarchii	16
Vyšehradská miscelanea	17
Staň se třetím králem!	17
Je Ježíšek hoax?	18
Setkání s Písmem svatým	19
DCR připravuje a zve....	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,

e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 1. 2019

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto: Gabriela Nováková, Člověk a víra

Biskup Vlastimil Kročil celebraval 2. listopadu u českobudějovické sv. Otýlie eucharistii následovanou požehnáním hrobů a modlitbou za zeměle.

Editorial

Každý měsíc celého roku má svůj specifický obsah, krásu a pestrost. Měsíc, do kterého právě vstupujeme, korunuje uplynulý rok a zároveň jím začíná ten nový církevní a liturgický.

Advent v sobě nese nádherné poselství. Je to vzrušující čekání na příchod Spasitele. „Celé věky čekaly, kdy přijde Pán...“ Vžíváme se do těch mnoha staletí, která byla časem naděje v novou skutečnost, která slibovala pro člověka záchranu od tak závažných realit jako je hřích a z něho pramenící smrt. Kristus přišel a přinesl spásu – což znamená záchranu. To slavíme a radujeme se z toho o Vánocích. Dnes má advent ještě další rozměry. Čekání na druhý Kristův příchod na konci věku, kdy dojde k završení celého stvoření a uskuteční se definitivní podoba Božího království.

Svět kolem nás neumí prožívat advent. V půli října začíná s vánoční reklamou na zboží a ze všech stran k nám doléhá zpěv koled. Když pak přijdou skutečné Vánoce, všechno utichne a lidé unaveni raději jedou na hory nebo někam do teplých krajín. Protože nám uschly kořeny Vánoc – to je advent – neumíme pak prožít ani Vánoce.

Papež Benedikt XVI. kdysi popsal velmi pozoruhodně tento jev. Vysvětluje, proč Evropa neumí slavit křesťanské Vánoce. Říká, že nad Evropou visí temný mrak. Mrak strachu z dítěte! O této skutečnosti nás velice snadno přesvědčí nízká čísla porodního indexu evropských zemí. V naší vlasti připadá na jeden pár průměrně 1,2 dítěte. Já říkávám: „Jedno dítě je málo, ale dvě to už je moc.“ A protože Vánoce jsou oslavou „narození Dítěte“, my se ani nemůžeme radovat a tuto událost slavit.

Stále však věřím, že je zde nová naděje! Že stačí, abychom se vrátili ke kořenům Evropské kultury, a že přijde nové duchovní jaro, jako vždy po zimě přichází. Všem Vám přeji požehnaný advent a radostný zpěv o Vánocích: „Nám, nám narodil se...!“

Mons. Pavel Posád

Eva Pilarová: VÍM, CO JE V ŽIVOTĚ DŮLEŽITÉ

Foto: archiv E. Pilarové

Od útlého dětství se hudebně vzdělávala a v hudební škole, kde hrála na klavír, ji jako malou získali pro sólový zpěv v českokobratrském kostele. Sborově zpívala v dětském sboru v brněnském katolickém kostele svatého Tomáše nebo v dětském sboru Československého rozhlasu v Brně. Eva Pilarová, milovnice Louise Armstronga, disponuje hlasem o rozsahu tří a půl oktáv, dokonalou technikou zpěvu a vynikající hlasovou ekvilibristikou, kterou uplatnila nejen v interpretaci jazzu a swingu.

Již dříve jste řekla, že Vás rodiče vybavili tím nejlepším, co mohli – vírou. Jak vzpomínáte na rodinnou atmosféru a předávání víry ze strany rodičů?

S tím stále souhlasím. Stále více si uvědomuji, jak velká je to pravda. Už jako dítě, které z toho nemělo rozum, mě rodiče brávali do kostela a to mne neopustilo do dnes. Ve škole jsme mívali hodiny náboženství, na které chodila celá třída, a když v ní byl jeden žák, který byl nevěřící, tak to bylo moc. Dnes je to asi naopak. Na tuto výuku ráda vzpomínám. Současně jsem zpívala v Brně u „Tomáška“ (kostel sv. Tomáše) a posléze u sv. Jakuba a na tu dobu mám jednu vzpomínku. Asi ve čtvrté nebo páté třídě jsem od maminky dostala památník, a když přijel do Brna dědeček z maminy strany, šel si mě poslechnout do kostela, kde jsem zpívala koledu: Ráda bych k Betlému a napsal mi do památníku: „Zakukala žežulička, zazpívala křepelka, ale kde, u sv. Tomáška v kostele. Evičce věnuje stařeček.“ S prarodiči a všemi příbuznými jsme chodí-

vali do kostela, ať už jsem u nich byla na prázdninách anebo oni za námi v Brně.

Zpívala jste také v dětském sboru Československého rozhlasu v Brně a hrála na klavír v hudební škole..., jako malou Vás získali pro sólový zpěv v českokobratrském kostele.

V dětském sboru prof. Františka Lišky to bylo moc pěkné. Dokázal nás nenásilným způsobem naučit číst noty, když místo notové osnovy používal prsty na ruce. Najednou jsme všichni četli noty a později, když jsem dostala partituru, např. chvíli před natáčením, jsem s tím nikdy neměla problém. Např. u písničky „Já do hry dávám víc“ (1967, italská píseň „Io ti daro' di piu“ na slova Jiřiny Fikejzové), kterou jsme točili ve strahovském studiu na první pokus a dlouho jsem ji měla ve svém repertoáru.

Dá se říci, že jste od Boha byla nadána zlatem v hrdle,

abyste přinášela radost druhým lidem.

... neodvážila bych se takhle o sobě mluvit. Jsem však velice vděčná za to, že jsem celý život mohla dělat to, co mě baví. Tu profesi mám ráda! Nevidím za ní jen finanční benefity, a to, že i po 58 letech je o moje písně zájem a na moje vystoupení chodí i mladí lidé, mne těší. Např. před dvěma roky jsem s „Wohnoutama“ zpívala na festivalech (Wohnout je česká hudební rocková skupina, zal. 1996). Ti mladí posluchači znají texty, zpívají se mnou a dokonce mi napovídají. Z toho jsem měla velkou radost a říkala si, že jsem to celý život nedělala zbytečně.

Měla jste někdy pochybnosti nebo chuť s tímto povoláním skončit?

Takové myšlenky jsem neměla. Dokonce jsem ani nikdy neřekla, že se zpíváním končím, a pak se vracela. Nechtěla jsem toho nechat nikdy. Pravda je, že mě to baví a stále točím nové písně. V letošním roce jsem natočila album „Pilarka a přátelé“ (Supraphon) a už nyní připravujeme na příští rok vinylovou desku, CD a koncert v Lucerně, na který bych ráda pozvala řadu hostů.

Spolupracovala jste s řadou vynikajících muzikantů i autorů. Koho nelze nezmínit?

Jednou jsem pro bulvár řekla, že jsem už zpívala s těmi nejlepšími, se kterými se dalo. Ať už to byl z naší generace Valdemar Matuška, Karel Gott, z mladších zpěváků Vojtěch Dyk a Matěj Ruppert ad. Zeptali se, s kým bych si ještě ráda zazpívala. Řekla jsem, že někdo takový je, ale ten dotyčný asi ani neví, že nějaká „Pilarka“ existuje. Měla jsem tehdy na mysli jméno Adama Plachetky. Několik dní po uveřejnění rozhovoru mi přišel e-mail od pana Plachetky, který tehdy působil v Metropolitní opeře v New Yorku. Ptal se, zda jsem to myslela vážně a že by se mnou do toho šel. Vloni jsme spolu natočili duet pro televizi, pozval mě také na jeho desku s diety, kterou natočil v příštím roce, a v roce 2020 bych měla jako host vystoupit na jeho galakonzertu v pražské O2 Aréně.

To je řada plánů...

Plány mám na dlouho dobu dopředu. V příštím roce bychom se, také v O2 Aréně, měli potkat s Karlem Gottem, který je jen o tři týdny starší než já. Letos v březnu jsme spolu, po 54 letech, natočili v nové úpravě písničku „Dotýkat se hvězd“ (z filmového muzikálu „Kdyby tisíc Klarinetů“, 1964) na desku „Pilarka a přátelé“. Zpívali jsme to s velkou chutí.

Tím jste zároveň předešla dotazu týkajícího se profesních přání a snů...

Mým přáním a snem je, aby se povedlo CD a vinylová deska v příštím roce, kde bude několik předělaných starších písní i několik novinek. Ze zkušenosti vím, že na koncert je lepší zařadit písně, které mají posluchači zažité. Za novinky vám zatleskají, ale chtějí slyšet osvědčené skladby. Řekla jsem si, že si s deskou a písněmi na ní pohrajeme, např. jsem vzala starší píseň a znovu jí připravila jako duet...

Kromě zpěvu se věnujete také fotografii, mohou se čtenáři těšit na výstavu vašich autorských snímků?

Fotografii se věnuji stále a mám za sebou již 90 výstav. Některé výstavy jsem připravovala sama, některé s mojí sest-

řenicí, brněnskou fotografkou Helenou Štefanovou. Nedávno jsem vystavovala s fotografem Robertem Vanem a snad něco společně připravíme napřesrok. Z recese mu říkám „pane kolego“, ale já se fotografováním jen bavím. Fotky upravuji na počítači a na radu fotografa a publicisty Josefa Loudy jsem jim začala říkat foto-obrázky.

V jednom televizním pořadu jste uvedla jako své největší dílo fotku vašeho kocoura i se Sněhurkou a trpaslíky...

Zajímavé je, že fotografové, kteří něco umí, mě sem tam dokonce i pochválí, anebo mě nezatracují.

Jste vynikající profesionálka, týká se Vás také tréma? Jaký používáte recept na její zvládnutí?

Tréma mívám velkou... Ze začátku jsem jí nepociťovala, bylo to asi nerozvážností a drzostí mládí, a vydrželo mi to v letech 1960 – 1967, kdy jsem na Bratislavské lyře soutěžila s písní „Rekviem“ a najednou jsem dostala strach. Naštěstí jsem vyhrála, ale s takovou trémou, že mi před vystoupením bylo až zle. Tréma mně dodnes neopustila. Mám ji však pouze do momentu, než vyjdu na jeviště a odzpívám dva takty. Pak se dostaví pohoda a dobrá nálada.

Život vás však vždy nenechal v záři reflektorů. K vnímání toho opravdu důležitého vám pomohlo těžké období, kterým jste úspěšně prošla...

Myslím, že každý, kdo něčím takovým projde, přehodnocuje. Zjistíte, že to, co se vám předtím zdálo jako důležité, nestojí za pozornost. Když jsem se tenkrát od lékaře dověděla diagnózu, ještě od něj jsme se s manželem zastavili v kostele, kde jsem se nadechla, poprosila, vyšla jsem ven s úsměvem a bylo mi jasné, že nad tím zvítězím. Vzhledem k tomu, že to bylo na přelomu let 1998/1999 a dávali mi rok a půl života, myslím, že se mi to podařilo!

Aktuálně se připravujeme na připomínku narození dítěte, které zásadně ovlivnilo lidské dějiny a změnilo naše životy. Co vás v této souvislosti napadá?

Vím, že v době adventu nemají kněží rádi, když se v kostelích zpívají koledy, někteří to však tolerují. Protože mne v těchto dnech čeká řada vánočních koncertů, tak i přesto, že některé v kostele, musím koledy zařadit. Samozřejmě, že bych se mohla zastavit a v klidu se připravovat na Vánoce. Jenže v tomhle období je hodně zájezdů a koncertů. V duchu se snažím zklidnit, ale navenek jsem jak šílená a čeká mne hodně vystoupení a jezdění z místa na místo, jak už to tak v téhle profesi bývá.

... stejně jako u těch kněží.

Mám mezi nimi mnoho kamarádů, tak vím takzvaně, která bije.

Jak prožíváte Vánoce, na co se letos těšíte?

Ráda bych zvládla všechny předvánoční koncerty, které jsem slíbila. Vánoce bych, jako každý rok, ráda strávila se svými blízkými a doufám, že mi to nic nepřekazí.

Vážená paní Pilarová, děkuji za rozhovor.

Red.

Z venkovského chlapce z jihu Čech farářem v USA

Škola, fara a kostel sv. Václava ve Spillville, 1885 (Fotografie použity z reprintu knihy *The St. Wenceslaus Church 1860–1960*)

Na konci roku 1866 dorazil do osady Spillville v americkém státě Iowa kněz František Mikota, jenž vyslyšel prosby svých krajanů a ujal se správy zdejší farnosti. Rodák z jižních Čech se zakrátko sžil s místními obyvateli a čtrnáct let zde svědomitě vykonával svou službu. Po příchodu se zapojil do rozšiřování kostela sv. Václava a rovněž dohlížel na výstavbu farní školy. Přestože byl v roce 1880 přeložen do farnosti Norway na jihovýchodě Iowy, před smrtí se vroucně modlil za to, aby jeho duše našla odpočinek mezi farníky ve Spillville, jimž obětoval nejlepší roky svého života.

František Mikota přišel na svět 7. září 1833 v domě čp. 42 ve vesnici Purkarec, která se rozkládá po obou březích řeky Vltavy jižně od Týna nad Vltavou. Narozením Františka se jeho otec, rovněž František, a matka Marie dočkali prvního syna a zároveň prvního dítěte, které nezemřelo několik týdnů po porodu, jako tomu bylo v případě dvou předchozích dcer. V letech 1836–1851 se manželskému páru narodilo dalších šest dětí (2 chlapci a 4 dívky), s nimiž František prožíval v rodné vsi své dětství. Děti navštěvovaly školu v Purkarci, kde nepochybně dosahovaly skvělých výsledků, neboť jejich jména se často vyskytovala v tzv. *Zlaté knize*, kam místní učitel každý rok zapisoval žáky a žačky s výborným prospěchem. Ve dvanácti letech začal František navštěvovat piaristické gymnázium v Českých Budějovicích, které tehdy sídlilo v prostorách zrušeného dominikánského kláštera. Po absolvování gymnázia pokračoval ve studiu na biskupském kněžském semináři a 26. července 1857 jej biskup Jan Valerián Jirsík vysvětil na kněze.

Zatímco se František Mikota připravoval v Českých Budějovicích na duchovní kariéru, jeho rodiče a sourozenci stáli před významným rozhodnutím. Jejich rod žil v Purkarci od

konce 17. století, v roce 1854 však prodali zdejší dům a spolu s několika dalšími rodinami z okolí Týna nad Vltavou emigrovali do USA. Jejich cesta, vedoucí přes přístav v Hamburku, Anglii, Atlantský oceán a patrně Baltimor, nakonec skončila v nedávno založené osadě Spillville.

V Království českém tedy zůstal pouze František Mikota, který v letech 1857–1866 prošel několika různými farami (Chrástany, Týn nad Vltavou, Křtěnov, Horní Cerekev, Nepomuk), kde střídavě působil buď jako kaplan, nebo farář.

Po příjezdu do Spillville se Františkovi rodiče a sourozenci snažili adaptovat na zdejší podmínky. Liturgické obřady se konaly v misijním kostele sv. Klementa, který založili německy mluvící osadníci. Avšak během bohoslužeb často docházelo ke konfliktům národnostního charakteru, které vygradovaly až do té míry, že jednoho dne zůstaly dveře kostela pro Čechy zavřené. Čeští přistěhovalci se proto rozhodli na konci roku 1859 postavit vlastní kostel, který budovali vlastními silami po dobu 13 let a následně jej nechali zasvětit patronu české země sv. Václavovi. S výstavbou kostela se samozřejmě řešila i otázka českého kněze. Jan Dostál, jeden

z českých osadníků ve Spillville, napsal na začátku roku 1866 dopis, v němž se obracel na budějovické biskupství s prosbou o vyslání českého kněze do Spillville. Dle jeho slov tehdy žilo v obci „900, den ke dni se rozmáhajících rozených Čechů, vlastního duchovního pastýře nemajících“. Čeští přistěhovalci byli připraveni zaplatit novému faráři cestovní náklady a rovněž slibovali, že mají dostatečný peněžní obnos na jeho obživu. Na žádost tehdy zareagoval František Mikota, který v té době působil jako kaplan v Nepomuku. Poté, co se k těmto prosbám přidala i Františkova rodina, byl ke konci roku 1866 uvolněn a vydal se do USA.

Po příjezdu do Spillville se po několikaletém odloučení opět setkal se svou ovdovělou matkou (otec zemřel v roce 1864)

František Mikota (1833–1888)

a sourozenci a chopil se správy zdejší farnosti. Starší členové rodin, které sem v polovině 19. století emigrovaly z vesnic v okolí Týna nad Vltavou, si jej ještě mohli pamatovat jako malého chlapce, který se kdysi proháněl po březích Vltavy.

František Mikota byl energický a schopný administrátor a do výkonu své funkce se pustil svědomitě. Pod jeho vedením byla ve Spillville přebudována fara, postavená v roce 1866, a rozšířen kostel sv. Václava, který tak získal svou dnešní podobu. V roce 1870 se za jeho dohledu dostavila farní škola a o šest let později byly do kostela nainstalovány nové varhany.

V lednu 1880 byl František Mikota přeložen na farnost Norway, kde 22. prosince 1888 zemřel. Před smrtí se však jeho myšlenky ubíraly opět ke Spillville, neboť zdejší farnosti odkázal svůj majetek a na vlastní žádost byl pohřben v kryptě kostela sv. Václava, o jehož rozvoj se sám kdysi zasloužil. Ještě desítky let po jeho smrti byli v kostele častokrát k vidění lidé, kteří se modlili u mramorové desky před oltářem, kde odpočívá předčasně zemřelý kněz z Purkarce.

Tomáš Hunčovský

Tříkrálová sbírka 2019 je za dveřmi

Tříkrálová sbírka startuje v českobudějovické diecézi již po osmnácté. Výtěžek ze sbírky je určen na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a jinak sociálně potřebným lidem, a to zejména v regionech, kde sbírka probíhá. Koledníkům, se kterými se můžete setkat od 1. do 14. ledna 2019, slavnostně požehná 3. ledna biskup Vlastimil Kročil v katedrále sv. Mikuláše.

Tříkrálová sbírka, kterou pořádá Charita Česká republika, je největší celorepublikovou sbírkou a dobrovolnickou akcí. Nejvíce financí z ní tradičně slouží na podporu lidí v nouzi žijících na území ČR. Jedná se o různé formy pomoci nemocným, osobám se zdravotním postižením, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším. „Výtěžky putují nejen do sociálních služeb. Místní koledující Charity či farnosti si často ponechávají část sbírky pro tzv. krizový fond pomoci obyvatelům při mimořádných událostech nebo pro občany v obtížné životní situaci. Většina vykoledovaných prostředků tak zůstává v regionu, kde byly peníze vybrány. Zhruba desetina výtěžku pak každoročně připadne na rozvojové projekty v zahraničí (např. na udržení zdrojů obživy nebo vzdělávání), nebo zůstane jako rezerva pro případ humanitárních katastrof“, informuje nová diecézní koordinátorka sbírky Marie Vaňo.

Slavnostní zahájení Tříkrálové sbírky 2019 proběhne v Českých Budějovicích ve čtvrtek 3. ledna 2019 od 16 hodin, kdy se koledníci vydají průvodem od katedrály sv. Mikuláše kolem náměstí Přemysla Otakara II. Poté jim v katedrále požehná biskup Vlastimil Kročil.

V průběhu loňské Tříkrálové sbírky 2018 se sešla zatím nejvyšší částka v dosavadní historii – celkem 114 199 517 Kč. Za českobudějovickou diecézi koledníci vybrali rekordních 7 167 575 korun. Známy nápis K + M + B + (nebo latinsky C + M + B +) se běžně vykládá jako iniciály tří králů, ale pravděpodobnější je, že jména králové získali až podle ní. Ve skutečnosti se však jedná o zkratku požehnání Christus mansionem benedicat = Kristus ať požehná tomuto domu, a to na celý rok – proto se za třetí křížek píše letopočet. Tři křížky, které nejsou pouhým spojujícím znakem iniciál, symbolizují Otce, Syna a Ducha svatého.

Lidé mohou přispět do Tříkrálové sbírky přímo v teple svých domovů od 1. do 14. ledna. Dále lze také poslat dárcovskou SMS (DMS) na číslo 87 777 ve tvaru: DMS KOLEDA 30, DMS KOLEDA 60 nebo DMS KOLEDA 90. Cena jedné DMS je 30, 60 nebo 90 Kč, z toho Charita ČR obdrží 29, 59 nebo 89 Kč. Další možnosti přispění a více informací ke sbírce je k dispozici na www.trikralovasbirka.cz.

Děkujeme všem dárcům a dobrovolníkům Tříkrálové sbírky. Děkujeme, že pomáháte s námi!

Martina Baráková, DCHCB

Pout' českobudějovických věřících do SVATÉ ZEMĚ

Je středeční brzké ráno a na benzínové pumpě na Dlouhé louce se scházejí poutníci, kteří míří do Svaté země na diecézní pout'. Dva autobusy mířící na pražské letiště se pomalu zaplňují. Nad prvním z nich má duchovní patronát českobudějovický diecézní biskup Vlastimil Kročil a nad druhým generální vikář David Henzl. S poutníky se přišel rozloučit i světitel biskup Pavel Posád, který ale zůstává doma, aby držel ochrannou ruku nad naší diecézí.

Cesta do hlavního města proběhla bez obtíží a v 12:45 se naše, zcela zaplněné letadlo odpoutalo od pevné země a zamířilo jihovýchodním směrem do Tel Avivu. Zde nás přivítalo příjemné teplo – 28 stupňů Celsia. Po ubytování v hotelu v Betlémě následovala večeře a první nesmělá individuální procházka po městě. Většina poutníků byla ve Svaté zemi poprvé, tak převládala nejistota z bezpečnosti a obava, aby se nikdo neztratil. Po setmění jsme proto již všichni byli v hotelových pokojích.

Druhý den nás čekal hned jeden z vrcholů poutě – Bazilika Narození Páně. Přijeli jsme k bazilice brzo po snídani, takže množství poutníků bylo přiměřené a každý si mohl nalézt své místo pro zamyšlení. Po individuální prohlídce jsme se všichni sešli ke společnému slavení mše svaté. Celebroval ji pan biskup Vlastimil Kročil a u oltáře bylo celkem dvanáct kněží – jako dvanáct apoštolů. Prohlídka města dále pokračovala návštěvou Mléčné jeskyně a blízkého okolí Betléma. Zavítali jsme i na Pole pastýřů, kde bylo krátké společné duchovní zamyšlení.

Do třetího dne nás přivítalo opět krásné počasí. Jestliže minulý den patřil k duchovním vrcholům poutě, tak tento den byl vrcholový i z pohledu nadmořské výšky. Navštívili jsme společně horu Tábor s Bazilikou Proměnění Páně. Myslím, že každého musela uchvátit atmosféra místa – spojení přírody, baziliky, zářícího slunce... Potom naše cesta pokračovala do Nazaretu do Baziliky Zvěstování, do kostela sv. Josefa a hlavně se všichni ženatí a vdané těšili do Káně Galilejské na obnovu manželských slibů.

Čtvrtý den jsme společně poznali Galilejské jezero s okolím – Tabgha – Primát sv. Petra, Kafarnaum a samozřejmě jsme nemohli vynechat ani Horu Blahoslavenství. Jaká by to byla návštěva Galilejského jezera, pokud bychom neochutnali „rybu sv. Petra“? Všichni jsme si pochutnali. Den končil projíždkou po jezeře. Námořníci nás naučili několik židovských písní a tanců. Domů, do hotelu jsme přijížděli už za naprosté tmy.

Slavení mše svaté v Bazilice Narození Páně v Betlémě

Další den jsme se rozloučili s naším hotelem a vydali jsme se k řece Jordán do místa křtu Ježíše Krista do Qasr al Yahud. Z dálky jsme si mohli prohlédnout i Horu Pokušení. Při zastávce na místní tržnici jsme utráceli šekely za dárky pro své blízké. Jak jsem vypožadoval, velmi často byly nakupovány plátěné tašky a batohy, mýdla, sáčky se solí z Mrtvého moře a vyřezávané sošky. Naše další kroky zamířily k nejstaršímu trvale osídlenému městu na světě – Jerichu. Odpoledne jsme se vykoupli v Mrtvém moři. Jestli jste se ještě nenechali nadnášet vodou s vysokou koncentrací soli, tak si musíte přichvátnout. Do 50-ti let Mrtvé moře vyschne, tedy pokud se nezmění množství přitékající vody z Jordánu.

Šestý a sedmý den byl vyhrazen na prohlídku Jeruzaléma. Je neuvěřitelné, že jsme se mohli procházet po místech, o kterých jsme zatím jen četli. Považte – Olivová hora, Bethphage, Dominus Flevit, Getsemanská zahrada, Hora Sion, Večeřadlo, hrob krále Davida, Zeď nářků. Samozřejmě, že jsme si společně prošli i křížovou cestu a Chrám Božího hrobu. Myslím, že pokud bych měl vše toto shrnout do jednoho slova, bylo by to slovo – nadšení. **Poslední, osmý den** jsme si dopoledne prohlédli Baziliku Navštívení Panny Marie a Baziliku Narození sv. Jana Křtitele v Judských horách. Na skok jsme navštívili také Betánii, kterou jsme nechtěli vynechat. Ti nejzdatnější a nejrychlejší z nás stihli vyhledat i Lazarův hrob. Pak jsme už spěchali na letiště k odbavení a ve večerních hodinách jsme již byli zpátky v Českých Budějovicích.

O Budějovičácích se říká, že jsou nervózní, když tři dny nevidí Černou věž. Černá věž mi určitě promine, když napíši, že jsem si na ni za těch osm dní ani nevzpomněl. A to jsem budějovický patriot! Chtěl bych poděkovat za možnost zavítat do Svaté země. Oblast Judska, Galilei a zejména Jeruzaléma nás natolik zaujala, že jsme se s manželkou rozhodli, že se tam brzo znovu vrátíme.

Martin Maršík

Prezident Charity ČR biskup Pavel Posád a Miroslav Čapek z Charity Katovice

Cena Charity ČR 2018 putuje do jihočeských Katovic

Cena Charity ČR za rozvoj charitního díla byla 31. října 2018 v pražském Obecním domě udělena devíti nominovaným z celé České republiky. Všechny oceněné spojuje obětavá práce pro druhé v rámci díla Charity ČR. Uznání se dostalo také Miroslavu Čapkovi z jihočeských Katovic.

Slavnostní ocenění osobností, které se mimořádně zasloužily o rozvoj charitního díla, proběhlo večer 31. října v rámci benefičního koncertu Arcidiecézní charity Praha za účasti arcibiskupa pražského kardinála Dominika Duky, prezidenta Charity ČR a českobudějovického světícího biskupa Mons. Pavla Posáda a ředitele Charity ČR Lukáše Curyla. Slavnostním večerem provázel známý katolický kněz Zbigniew Czendlik. Uznání ze strany Diecézní charity České Budějovice se dostalo Mgr. Miroslavu Čapkovi z Katovic, který působí jako zástupce ředitele dobrovolné Farní charity v Katovicích od jejího založení v roce 1995 do dnes. Dobrovolně, bez nároku na odměnu organizuje volnočasové aktivity pro děti a mládež, setkávání seniorů a nemocných a vypomáhá s řadou dalších aktivit. Farní charitě spravuje také webových stránek a organizuje tradiční Tříkrálovou sbírku. Jeho civilní profesí je však učitelství na 2. stupni ZŠ Katovice, kde učí matematiku a fyziku. „*Pan Miroslav Čapek si zasloužil Cenu Charity jako poděkování za příkladnou dlouholetou dobrovolnou službu, kterou vykonává s výjimečným osobním přispěním*“, uvedl ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout. „*Získání Ceny Charity považuji za ocenění práce celé dobrovolné Charity a dobrovolnictví obecně*“, řekl Miroslav Čapek, laureát za českobudějovickou diecézi.

Dobrovolná Farní charita Katovice pracuje od roku 1995 jako organizace lidí s křesťanskými hodnotami. Své aktivity realizuje ve volném čase. Práce farních dobrovolníků je projevem víry, obětavosti a lásky k bližním. FCH Katovice sdružuje lidi z farností Katovice, Kraselov, Střelské Hoštice

a Volenice. Snaží se zde o to, aby z každé obce byl v Charitě zastoupen alespoň jeden člověk, který bude schopen účinně a fundovaně pomoci lidem v nouzi ve svém nejbližším okolí, a také bude předávat informace o činnosti místní Charity. „*Je třeba zmínit, že dobrovolná Charita svou činnost vyvíjí zcela dobrovolně, to znamená bez nároku na finanční odměnu. Hlavním úkolem dobrovolně působících Charit je všimnout si potřeb lidí ve farnosti a reagovat na ně*“, dodal Jiří Kohout.

Cena Charity ČR, jež je udělena od roku 2008, je poděkováním a uznáním za obětavou práci vynikajících pracovníků, dobrovolníků či podporovatelů Charity ČR. Kandidáty nominuje každá z osmi diecézních Charit, a také Česká katolická charita.

Cenu Charity 2018 obdrželi: Hana Máčová, pečovatelka Oblastní charity Tišnov; Miroslav Čapek, zástupce ředitele dobrovolné Farní charity Katovice; Kateřina Litošová (sestra Dagmar), vedoucí Nízkoprahového zařízení pro děti a mládež, pedagožka a psychoterapeutka; Roman Striženeček, metodik sociálních služeb Diecézní charity Litoměřice; Marie Jakubíková, pečovatelka Farní charity Veselí nad Moravou; Jan Hanuš, ředitel Charity Opava; Tomáš Fexa, ředitel Oblastní charity Ostrov; Grace Mboizi, rozvojový pracovník a zástupce vedoucí mise Arcidiecézní charity Praha v Ugandě; Romana Dvořáková, ředitelka Charitního domova Stará Boleslav.

Martina Baráková, DCHCB

"Radujte se stále v
pánu."
(Flp 4,4)

Větší radostí je dávat nežli dostávat

Když se rozhlédneme
kolem sebe, moc
důvodů ke klidu a k ra-
dosti nenajdeme!

TVÁŘÍ V TVÁŘ
KAŽDODENNÍM STAROSTEM,
NESPRAVEDLNOSTEM VE
SPOLEČNOSTI A NAPĚTÍ MEZI
NÁRODY
MŮŽEME BÝT ZKLAMANÍ
A RISKOVAT, ŽE VZDÁME
SVÉ ÚSILÍ A UZAVŘEME SE
DO SEBE.

A přesto nás toto Slovo
vyzývá, abychom se
radovali!

Co je tajemstvím pravé radosti?

"Existuje důvod, proč se
navzdory všem těžkostem
musíme stále radovat."

Vede k tomu křesťanský
život, když ho vezmeme
vážně. Pak v nás v plnosti
žije Ježíš a spolu s ním se
nemůžeme neradovat.

On je pramenem pravé
radosti, protože dává smysl
našemu životu, vede nás
svým světlem, osvobozuje
nás od všeho strachu jak
z minulosti, tak z toho, co nás
ještě čeká, dává nám sílu
překonávat všechny těžkosti,
pokušení a zkoušky, se
kterými se možná
potkáme.¹

Z této radosti se rodí
schopnost srdečně
přijímat ostatní, ochota
mít čas věnovat se těm,
které máme kolem sebe.

Naše zkúše- nosti:

TITO MLADÍ SE USILOVNĚ
SNAŽÍ VYTVOŘET KOLEM SEBE
ŽIVOT: ORGANIZUJÍ VE
MĚSTECH FESTIVALY, DO
KTERÝCH SE ZAPOJUJÍ TISÍCE
LIDÍ, OBNOVUJÍ ŠKOLU A
ZAHRADU NA MALÉ
VESNÍČCE, KTERÉ NEMOHLY
BÝT KVŮLI VÁLCE
DOKONČENY. NABÍZEJÍ
PODPORU DESÍTKAM
UPRCHLICKÝCH RODIN.

Nedávno se v Sýrii navzdory
velkému nebezpečí a útrapám
války sešla skupina mladých,
aby si vyměňovali zkušenosti
s životem podle evangelia.

„Příběhy o palčivé
bolesti, naději a hrdinské
vítě v Boží lásku následují
jeden za druhým. Někteří
přišli o všechno a žijí s ro-
dinami v uprchlickém
táboře, některým zemřeli
ti nejbližší.“

Nechávají znovu v srdci
vykvést slova Chiari
Lubichové: „Radost
křesťana je jako
sluneční paprsek, který
září ze slzy, jako růže,
která vykvetla z kaluže
krve, esence lásky
destilovaná bolestí (...),
proto má apoštolskou
sílu útržku ráje.“²

V NAŠICH BRATRŮCH
A SESTRÁCH ZE SÝRIE
NACHÁZÍME SILU PRVNÍCH
KŘEŠŤANŮ, PROTOŽE V TÉTO
STRAŠLIVÉ VÁLCE SVĚDČÍ
O DŮVĚŘE A NADĚJI V BOHA
LÁSKU A PŘENÁŠEJÍ JI NA SVÉ
SOUPUTNÍKY.

**Děkujeme ti, Sýrie, za
tuto lekci žitého
křesťanství!**

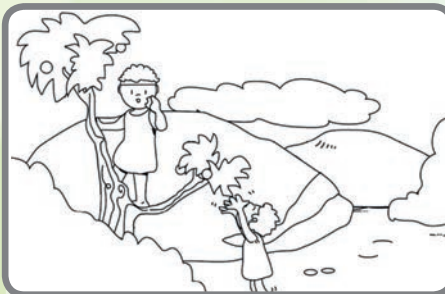
Bud'te plní radosti

„Radujte se stále v Pánu.“
(Flp 4,4)

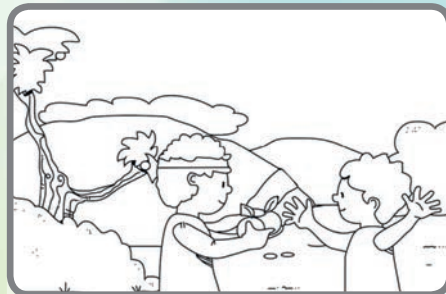
Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Apoštol Pavel napsal křesťanům žijícím ve Filippi, aby byli vždy plní radosti.

Tajemství opravdové radosti je mít Ježíše stále ve svém srdci. S ním můžeme překonat každou překážku.

Ježíš nám řekl, že „dávat“ přináší více radosti než „přijímat“.

Když dáváme, jsme šťastní: Aby pomohli uprchlým přicházejícím do země, lidé v komunitě v Abuij v Nigérii sbírali oblečení, léky, jídlo a peníze. Jedna dívka z Gen 4 viděla, jak někdo daroval boty pro malé děti.

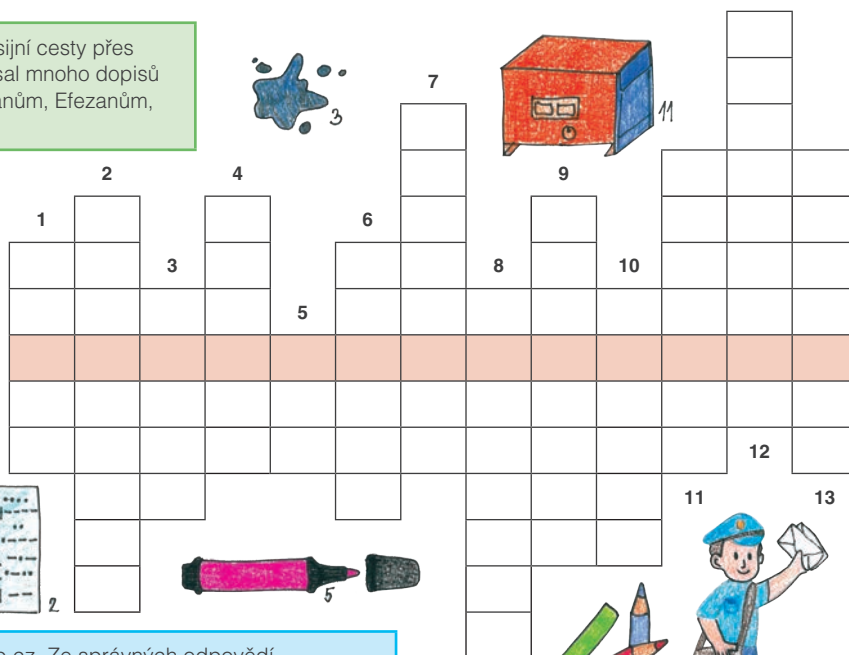
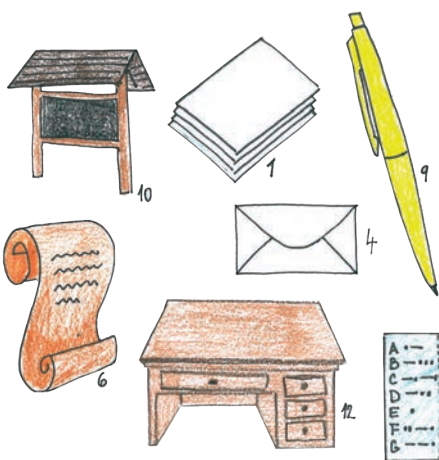

Šla za svým tatínkem a řekla mu: „Chci taky darovat jeden pár svých bot.“

Běžela zpátky domů a vzala své nejoblíbenější boty. Byla moc šťastná. Svěřila se ostatním, že je to proto, že své boty dává Ježíši.

Když se nechal svatý Pavel pokřtít, podnikal misijní cesty přes Malou Asii také do Evropy. Na svých cestách psal mnoho dopisů různým společenstvím: např. do Korintu, Soluňanům, Efezanům, Římanům a také ... (viz tajenka).

Vyluštěte a pošlete tajenku na katechetky@dicb.cz. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu.

Výherci ze zářijového vydání: **Adéla Koupalová, Lukáš Jankovec, Josef Hovorka**
Výherci ze říjnového vydání: **Šimon Hrbek, Vojtěch Strnad, Jaroslav Fürst**

Šumavské kostelíky X

Přední Výtoň

Malá obec na pravém břehu dnešního jezera náležela k panství vyšebrodského kláštera. Původně zde byly kláštery poustevníků řádu sv. Pavla a sv. Antonína, které se v roce 1491 spojily. Ve druhé polovině 16. st. však byly zrušeny. Klášter eremitů zanikl, spojen s Vyším Brodem.

Dominantní památkou je kostel **sv. Filipa a Jakuba, apoštolů**, původně klášterní, vystavěný v letech 1515–23 na místě

kostel sv. Filipa a Jakuba, apoštolů

staršího chrámu z roku 1385 (Od r. 1384 eremité sv. Antonína). Zaznamenaná oprava r. 1607, renovován r. 1883–86. Z kláštera po jižní straně kostela zachována pouze místnost a refektář s českou klenbou a tři sedlové portály. Přifařenou obcí byla Pasečná. V letech 1940–45 spravován z Lince. Později z Frymburku, dnes z Vyšího Brodu. Poslední velká oprava z let 1994–5. Obec má necelých 200 obyvatel.

Pasečná

Německý název Reiterschlab (Jezdcova nebo planičova paseka). Obec nemá žádnou sakrální památku, je však spolu s další obcí uváděna zcela záměrně. Nejen jako memento dlouhodobé devastace stavební, pracovní tvůrčí, přírodní, ale především duševní.

Ves vznikla ve 13. st. podél staré cesty, první zmínka pochází z roku 1379. Po roce 1848 se stává samostatnou politickou obcí. Obec však zaniká v letech 1950–60, jako důvod uváděno „hraniční pásmo“. Zůstalo zde jen jedno stavení, další novostavby vznikají v 60. letech. Z doby komunistické ideologie lokalita známá především objekty jednotek Pohraniční stráže (PS) (*Dodnes hoši zde sloužící, bohatě na internetových stránkách vzpomínají*). Pro posouzení – V roce 1930 počet obyvatel 226, domů 43. V roce 1996 – obyvatel 50, domů 14. Po odsunu německých obyvatel dosavadní tkalcovská činnost zcela zanikla. Nedaleká ves **Spáleniště** rovněž sloužící pro roty PS je dnes využita jako výcvikové středisko Svazu záchranných brigád kynologů. Slouží též pro zásahy na Lipenském jezeře. V roce 1992 byly jednotky PS změněny na Stanice pohraniční policie, v roce 1993 na Oddělení pohraniční policie a přesunuty na Lipno jako Obvodní oddělení PČR.

Svatý Tomáš

Horská vesnička ležící nad Lipenskou přehradou v nadmořské výšce téměř tisíc metrů, spadající do obce Přední Výtoň, přístupná po úzkých silničkách. Dnes zde žije asi dvacítku obyvatel, v roce 1930 desetkrát více. Dříve byla běžně obydlena, silnice ji spojovala s hornorakouským Mühlviertelem. Stával zde lovecký zámek, škola z roku 1904 a několik velkých kamenných domů. Po roce 1945 bylo obyvatelstvo vystěhováno, opuštěné domy zbořeny. V roce 1950 se zde usadila vojenská jednotka, byla postavena kasárna a domky pro důstojníky. Šťastnou náhodou se zachoval půvabný poutní kostel **Božího těla** z roku 1347, který armáda používala jako skladiště. Po

kostel ve Svatém Tomáši

interiér kostela ve Svatém Tomáši

roce 1990 se dočkal opravy a od roku 1997 se v něm jednou za měsíc (poslední neděle v měsíci) konají bohoslužby (*údaj z webu obce Přední Výtoň*).

Dle místního popisu – Gotický, bývalý farní a poutní kostel zasvěcený **Kristovu Utrpení**. Postaven roku 1348 na příkaz Petra I. z Rožmberka. Zákristie je starší, románská, údajně z kostela, který dal zbudovat roku 1258 Vok z Rožmberka (Vítek z Krumlova). V letech 1510–17 renovován v pozdně gotickém slohu, v letech 1858–74 v novogotickém slohu. Kamenná mříž a severní vchod jsou barokní. Celý kostel je považován za cennou stavební památku, nese mnohé zvláštnosti. Byly objeveny nástěnné malby ze 14. st., tedy z prvního stavebního období. Podrobnější popis je však nad možnosti této statě. V roce 1991 se kostel dočkal opravy, byla zahájena jeho celková renovace již téměř rozpadlého a hrozícího zřícením, a to za vedení Českobudějovického biskupství a fary Frymburk, ve spolupráci s OÚ Č. Krumlov jako příslušným památkovým úřadem. Renovace byla financována prostřednictvím hornorakouské podpůrné akce, na níž se podílely země Horní Rakousko, hornorakouská Hospodářská komora, podniky z Horního i Dolního Rakouska, velký počet jednotlivců z Rakouska, Německa, ČR a dalších států. Další podporu poskytl Podpůrný spolek pro obnovu (Miltenberg Německo), OÚ Č. Krumlov, Česká podpůrná akce V. Brod/Sv. Tomáš. U ČS Č. Krumlov byl zřízen příspěvkový účet.

Lovecký zámek na místě schwarzenberské lesovny z roku 1722 byl postaven ve švýcarském slohu v letech 1868–70 a býval vyzdoben Dürerovými obrazy. Sloužil také jako ubytovací hostinec. Po znárodnění schwarzenberského majetku byl využíván (1947–1990) Státními lesy. Po požáru v roce 1990 byl odkoupen soukromou firmou a přestavěn na exkluzivní horský hotel. Odvážnému štěstí přálo!

Vítkův kámen

Pod tímto názvem se skrývá hora, s výškovým bodem 1035 m. n. m. A právě zde je rozložena zřícenina gotického hradu **Vítkův Hrádek**, což je mnohdy vzájemně spojováno. Vůbec to ale nic nemění na kráse prostředí, kam vede lesní cesta přímo z parkoviště od kostela ze Sv. Tomáše. Zcela určitě byste zde marně hledali jakoukoliv sakrální památku. Až na velký dřevěný kříž na skále s výškovým bodem. Proto se historii vzniku a současnému provozu budeme věnovat v samostatné kapitole, mimo naše „kostelíky“.

Přesto zachovaná legenda má svůj duchovní rozměr... „V okolním lese i od kostela (sv. Tomáše) slyšeli lidé v noci volání a nárek. Hajný, který chtěl té věci přijít na kloub, se ukryl ne daleko kostela a o půlnoci uviděl přízrak bez hlavy, jak v kněž-

Vítův Hrádek

ském rouše sedí na balvanu a odřikává slova mše svaté. Když ukončil modlitbu, měl už na ramenou hlavu se zarmoucenou a sklíčenou tváří. Když uviděl hajného, vyčetl mu, že zmařil sto let jeho pokání. Kál se prý za to, že jako kněz kvůli ženě znesvětil své kněžské povolání a poté si sáhl na život. Za trest musí tisíc nocí v lese sloužit mši. Na radu místního faráře se pak obyvatelé okolních vsí začali za zbloudilého kněze denně modlit a od té doby noční nářek už nebyl slyšán.“

A protože je právě poledne, přidejme své „Anděl Páně...“

Dolní Vltavice

Po malé přesnídávce přijímáme rozhodnutí nepokračovat k převozu Vltavice a dále do Černé. Protože se však jedná o velice zajímavou lokalitu, ponechme jí trochu místa. Je částí obce Černá v Pošumaví nacházející se na levém břehu jezera a byla z převážné části zatopena, takže se nachází asi 2–3 metry pod normální úrovní hladiny jezera. Původní osada Wultau či Hirzow byla založena roku 1263 Hirzem z Klingenbergu na obchodní stezce z Schláglu do Boletic.

Farní kostel **sv. Linharta** je uváděn rokem 1355. Plebanie téhož roku pod názvem Horšov či Heršov. V tomto roce prezentován zlatokorunským opatem plebán Otto. Matriky od roku 1632. Kostel původně gotický, k němu přistavěny v letech 1725–26 dvě kaple, barokní úprava. Dále upravován v letech 1766–68. Podle dochovaných záznamů se v něm nacházela socha Panny Marie Mariazellské a socha Pražského Jezulátka... Objekt včetně hřbitova, márníce a dalších částí zakoupilo Ředitelství pro vodní dílo za 89 957,10 Kčs. Po zatopení byl kostel ještě dodatečně odstřelen, protože při nižší hladině z vody vyčnívala věž. Pro doplnění – V roce 1921 počet obyvatel 463, domů 31, v roce 1970 počet obyvatel 59.

Frýdava

Frýdava

Jelikož další cesta ze Sv. Tomáše do Nové Pece není pro motorová vozidla stále průjezdná, zvolili jsme jako nejvhodnější cestu přívozem na druhý břeh jezera k Frymburku. Německý název obce Friedau, také Předmostí. Jako

správní obec spadající pod Frymburk. Důvod zániku – Vodní nádrž Lipno. Období – nespecifikováno. Obec téměř celá zničena. Mnoho podrobností lze najít na internetových stránkách, včetně vzpomínek pamětníků.

Pro doplnění – V roce 1921 počet obyvatel 238, domů 36, v roce 1950 počet obyvatel 89, domů 31.

(Pokračování)

Omluva: v Setkání – září 2018 došlo k záměně názvu a číslování seriálu – jednalo se o Šumavské kostelíky IX, jejichž pokračování je zde.

František Růžička

O přípravách ke svátosti manželství společně a s novými impulzy

V pondělí podvečer 22. října fara ve Vodňanech ožila. Setkali se zde kněží, lektori pro přípravu ke svátosti manželství z řad laiků, zkrátka všichni, kterým manželství a rodina leží na srdci.

O organizaci se podělili P. Zavrel pastorační referent, P. Prokeš, správce poutního místa Lomec, kde se mnohé páry pro konání sňatku rozhodují, a Diecézní centrum pro rodinu, které má přípravu snoubenců jako součást svého poslání. Sjeli jsme se opravdu ze všech koutů diecéze a myslím, že se setkání vydařilo, přispělo ke vzájemnému obohacení účastníků, vždyť každý si z něj mohl odnést nové podněty ke své službě v tomto oboru. A opět nejlépe zazní svědectví účastníků, za kněze od P. Jana Kulhánka, za laiky od manželů Kudrnových.

„...kromě dosavadních vlastních zkušeností zaznívala téma o doprovázení a dalším začleněním do života církevního společenství a to včetně prostoru pro evangelizační působení na přicházející žadatele. Velmi často přicházejí lidé, kteří víru nežijí – od těch kdo chtějí pouze obřad v krásném prostoru až po ty, kdo chtějí dát svému vztahu hloubku. Diskuze zahrnuje jak individuální tak společnou přípravu několika párů najednou se všemi výhodami i úskalími; organizovaných ve farních prostorách nebo přímo manžely v rodině. Často zaznívala témata dalšího doprovázení, předsudků, evangelizace, začlenění do života farnosti, součinnost laiků a kleriků, společné hledání a naslouchání, odpuštění, ale i potřeba modlitby za ty, kteří se vzájemně odevzdávají před Bohem.“

Diecézním centrem pro rodinu byli kromě domácích diecézanů pozváni manželé Kudrnovi z pražské arcidiecéze, kteří již mnoho let při pastoračním středisku sv. Vojtěcha v Praze Dejvicích nasazují své síly, aby provázeli a přirozeně svědčili o životě v manželství. Ti také na konci kromě svých zkušeností a postřehů představili stránky <http://www.manzelstvi.cz/> včetně pomůcek a materiálů na nich obsažených.

„Děkujeme za pozvání a milé přivítání. V nádherném velkém sále v patře se schází asi patnáct kněží a pět manželských párů. Po krátkém představení má každý příležitost podělit se o své zkušenosti i hledání, sdílet se s tím, co ho tíží i s tím, co se mu osvědčilo. Otec Josef se snaží, aby jednání bylo věcné, systematické, stručné a přitom se všichni dostali ke slovu. Zaznívá: jak prolomit ledy u snoubenců, kteří přišli z donucení; nepoučovat – naslouchat, ptát se, vyhledejte svou cestu; zamilovaní snoubenci jsou oslovitelní obrazem Boha – lásky; manželství je krásné; manželský slib – láska je chci tvoje dobro, dávání a odpuštění; modlitba farnosti za snoubence; doprovázení a mnoho dalšího. Po skončení jsou všichni pozváni do kuchyně na výborný guláš. A tak do Prahy odjíždíme posíleni. Nejen na těle. Hlavně setkáním s živou farou, s místní církví, která je na cestě a která upřímně hledá, jak své vnitřní bohatství předat těm, ke kterým je poslána.“

Alena Poláčková, DCR

Personalia

A. Ustanovení:

R. D. Mgr. Mariusz Klimczuk byl k **31. 10. 2018** odvolán úřadu farního vikáře farností **Březnice u Příbrami, Bubovice, Drahenice, Chraštica a Tochovice**, vše vikariát Písek. Od **1. 11. 2018** byl ustanoven administrátorem farností **Březnice u Příbrami** a excurrento administrátorem farností **Bubovice, Drahenice, Chraštica a Tochovice**, vše vikariát Písek.

P. Tomáš Koňářík, OCr. byl od **1. 11. 2018** do **31. 12. 2019** ustanoven ke **kněžské službě pro komunitu sester Congregatio Jesu** v řeholním domě ve Štěkní, vikariát Strakonice.

B. Ukončení kněžské služby v diecézi:

P. Zdeněk Metod Kozubík, OPraem. byl k **31. 10. 2018** – po dohodě se svým řeholním představeným – odvolán z úřadu administrátora farností **Březnice u Příbrami** a excurrento administrátora farností **Bubovice, Drahenice, Chraštica a Tochovice**, vše vikariát Písek.

Upřímně mu děkujeme za jeho čtyřicetiletou kněžskou službu v naší diecézi a do dalšího kněžského (misijního) působení přejeme Boží požehnání.

C. Životní jubilea:

R. D. Mgr. David Mikluš – 1. 12. 2018 třicáté páté narozeniny.
doc. ThDr. Rudolf Svoboda, Th.D., trvalý jáhen – 5. 12. 2018 čtyřicáté narozeniny.

Mgr. Josef Hes, trvalý jáhen – 15. 11. šedesáté narozeniny.

P. Jan Justin Berka, OCist. – 9. 12. 2018 šedesáté narozeniny.

František Jirsa, trvalý jáhen – 16. 11. 2018 šedesáté páté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

D. Výročí kněžského svěcení:

P. Georg Josef Erhart, Opus J.S.S. – 12. 12. 2018 patnácté výročí kněžského svěcení.

P. Mgr. Pavel Kuchař, SDB, Ph.D. – 11. 12. 2018 třicáté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Katecheti a katechetky se sešli na svém kongresu

Od pátku 26. do neděle 28. října 2018 se v Třešti konal již XI. Celostátní katechetický kongres. Letošním tématem kongresu byla Misijní dimenze církve.

Hlavní linii tedy tvořilo vědomí, že každý křesťan má svoji víru vyzařovat i do svého okolí, jinak jeho vlastní víra slábne. Jak ale evangelizovat a co jsou to vlastně misie, se účastníci mohli dozvědět z přednášek, které pro ně připravila Katechetická subkomise České biskupské konference. Katechetický kongres se koná každé dva roky a je také výbornou příležitostí k výměně zkušeností. Nezanedbatelná je i možnost nakoupit si nové materiály a pomůcky ke katechetické službě. Děkuje Spolku – Most České Budějovice, že přispělo každému vikariátu částkou tisíc korun na nákup materiálů. Z Českobudějovické diecéze se, XI. Celostátního kongresu, zúčastnilo 25 osob. Jsme rádi, že si našli v dnešní uspěchané době čas a nechali se povzbudit a potěšit.

DKS

Inzerce

Adventní duchovní obnova na Klokotech

sobota 15. prosince 2018
s Vlastimilem Kadlecem OMI,

oblátem z Plas

„Ať ožijí suché kosti“ (Ez 37,5)

Povolání k svatosti – povolání k životu.

14.30 promluva v Emauzích

16-17 svátost smíření (Emauzy a kostel)

16.30 růženec v kostele

17.00 mše svatá

ŘKF Tábora-Klokoty, Staroklottska 1, 39003 Tábor
tel. 381 232 584
www.klokoty.cz; e-mail: tabor-klokoty@dicb.cz
www.oblata.cz

Mše sv. denně v 17 h.
v neděli v 10 h.
Zpověď: po-so 16.30-17.00
pátek 17.30-20.00

Obdarovat bližní...

Vše, co pro svou farnost kdokoli z nás udělá, nás stojí energii navíc, síly, čas a někdy i nervy. Nejinak tomu bylo při letošní Misijní neděli na Klokotech.

Paní katecheta má nemocného tatínka a neví do poslední chvíle, jestli se bude moct celá rodina sebrat a jít na mši. Přesto našije maňásky, nachystá srdíčka a tašku naplněnou hudebními nástroji pro děti. Napekla perníčky a nejstarší syn vyrobil jednohubky do Misijního koláče před kostelem. Manžel bere foták a ještě v neděli odpoledne posílá překrásné fotografie. Další paní katecheta má práce až nad hlavu, ale nádherně vyzdobí kostel, abychom se mohli radovat z rozdílnosti a obohacovat se jí. Maminky a babičky přinášejí buchty, které možná pekly někdy v sobotu v noci stejně jako autorka článku nebo v chřipce. Některé děti přinášejí svou vyrobenou drobnost pro radost do jarmarku. Rodiny hudebníků přijíždějí na mši o dvě hodiny dříve, aby nanosily aparaturu, nakopírovaly písničky, udělala se poslední zkouška. Někdo neví do poslední chvíle, zda bude moct přijít... A pak to začne. První písnička na začátku mše svaté dává tušit, že vše klaplo na doraz. Přicházejí další rodiny s malými dětmi. Kostel září svým barokem, barvami celého světa i společenstvím nalaženým na jednu notu. Poslední děti ještě dostávají kimona, ponča a hudební nástroje, aby mohly být plnohodnotnými aktéry tohoto příběhu mše svaté. Jsme tu, nejsme tu sami, nejsme na světě sami.

Finále. K možná větší radosti obdarovávajících se půlka farnosti zastavuje u Misijního koláče, kávy a čaje. Povídá se, ochutnává, smějeme se. Byli jsme, obětovali jsme, byli jsme obdarováni. Děkujeme všem, kdo znovu dali své síly a obdarovali ostatní!

Hana Koukalová

Zveme vás...

- **5. 12.** 16:00 Č. B. – **Pastorační středisko zve všechny zájemce na Andělskou dílnu**, která bude ve spolupráci s kulturním centrem Města České Budějovice při příležitosti **Příletu anděla**. Děti si zde mohou vyrobit malého anděla s čajem, podívat se na film o sv. Mikuláši a vyfotit se se sv. Mikulášem ve fotokoutku. Výstavní síň radnice na náměstí Přemysla Otakara II.
- **8. 12.** 9:00 Třeboň, kostel sv. Jiljí – **Duchovní obnova pro děti – Prožijme jeden den v Nazaretě**; 9.00 mše svatá v kostele, život v Nazaretě před 2000 lety; vaříme si sami oběd, pracujeme a vyrábíme, někoho navštívíme, přepadovka. Přihlášky v kostele nebo u katechetek Bohunky Ettlerové (721661247), Evy Hejdové (728281050) nebo Martiny Fürstové (731402820) nejpozději **do 3. 12. 2018**. Úhrada ve výši cca 100 korun na osobu je dobrovolná.
- **8., 9., 16., 19., 20., 25., 27. 12. 2018; 1. 1., 6. 1. 2019** Klokoty – **Adventní a vánoční koncerty 2018**; Podrobnosti na www.klokoty.cz – kalendář
- **12. 12.** 18:30 Č. B., katedrála sv. Mikuláše – **Adventní koncert pro Charitu**; koncert je poděkováním všem dárcům, zaměstnancům, dobrovolníkům a podporovatelům charitního díla.

Z diáře biskupa Vlastimila Kročila

- 6. 12.** 6:15 Č. B., katedrála: nešpory + Slavnost sv. Mikuláše
- 18. 12.** Č. B., katedrála: rozdávání Betlémského světla
- 20. 12.** 9:30 Veselí n/L., Dům sv. Františka: vánoční mše svatá
- 22. 12.** 16:15 Č. B., katedrála: nešpory, mše svatá k výročí posvěcení katedrály
- 24. 12.** 24:00 Č. B., katedrála: Vigilie Narození Páně
- 25. 12.** 9:00 Č. B., katedrála: Narození Páně
- 31. 12.** 15:00 Č. B., katedrála: mše a pobožnost k poděkování za rok 2018
- 1. 1.** 9:00 Č. B., katedrála: Slavnost Matky Boží

Z diáře biskupa Pavla Posáda

- 6. 12.** 16:15–18:30 Č. B., katedrála: nešpory + Slavnost sv. Mikuláše
- 12. 12.** 18:30 katedrála: koncert pro Charitu
- 22. 12.** 16:15 Č. B., katedrála: nešpory, mše svatá k výročí posvěcení katedrály
- 24. 12.** 14:00 Bubovice; 20:00 Tochovice; 22:00 Chrašnice: Vigilie Narození Páně
- 25. 12.** 8:00 Chrašnice; 9:30 Březnice; 11:00 Dochovice: Narození Páně
- 26. 12.** 8:00 Orlík; 9:30 Březnice; 11:00 Rahenice: sv. Štěpána
- 31. 12.** 17:00 Mirovice: mše + pobožnost na poděkování za rok 2018
- 1. 12.** 8:00 Chrašnice; 9:30 Březnice; 11:00 Pohoří – Slavnost Matky Boží

Změna vyhrazena.

Rekviem za monarchii

„Vždycky jsem chtěl mít a snažil jsem se o něj“ jsou slova posledního rakouského císaře a bohužel i českého krále Karla I., blahoslaveného Karla z domu Rakouského, která pronesl ke svému poslednímu ministru financí Josefu Redlichovi 8. listopadu 1918. Středoevropské soustátí, nazývané neprávem „žalář národů“ se rozpadalo.

Císař Karel I. (1887–1922), zdroj: commons.wikimedia.org

Monarchii postupně opouštěly jednotlivé korunní země, nejprve Čechy, ale posléze i Korutany, Tyroly, jejichž zemské sněmy se vyslovily jednoznačně pro vznik Rakouské republiky. Armáda byla rozptýlena, císař byl sám. Když o několik dnů později se do Schönbrunnu dostavil poslední rakouský ministerský předseda profesor trestního a mezinárodního práva na vídeňské univerzitě Heinrich Lammasch spolu s ministrem vnitra Edmundem von Gayerem, argumentovali nebezpečím, které císaři a jeho rodině hrozilo od „poštvaných dělnických oddílů“. *„Komu to pomůže, když zabijí Vás, císařovnu i děti a Vaši přívrženci budou muset zemřít“*. Teprve potom císař podepsal. Nikoli abdikaci, ale vzdal se pouze účasti na vládě. Císařem a králem, i když neexistující monarchie tak de lege zůstal...

11. listopadu 1918 přestala habsburská monarchie existovat. Skončil život státního útvaru, který po staletí byl zárukou evropské rovnováhy, který po staletí byl hrází proti expanzi islámského Turecka do křesťanské Evropy. Jen málokdo si dnes tuto skutečnost uvědomuje. Vyhraněný nacionalismus, který dosud Evropa neznala, vyznávající ideu zemského vlastenectví bez rozdílu jazyka, zvítězil na celé čáře jako důsledek napoleonských válek. Sám Napoleon byl korunován především

„císařem Francouzů“ a nikoli Francie. Svatá říše římská národa německého, trvající po staletí jako soustátí suverénních států a státčků, které spojovala posvátná osoba císaře, zanikla v roce 1806. Německo se pomalu, ale jistě během první poloviny 19. století začalo organizovat nikoli na zemském, ale nacionálním principu, aby se v roce 1870, po porážce Francie, sjednotilo pod hegemonií militaristického Pruska. V této atmosféře vybičovaného nacionalismu neměl mnohonárodní stát, stále ještě organizovaný na myšlence zemského vlastenectví, prakticky žádnou perspektivu.

Snad jen několik málo realisticky smýšlejících představitelů politického života si tuto skutečnost uvědomovalo, nacházející oporu v posledním opravdu velkém císaři a králi Františku Josefovi I. Byl si vědom destruktivních tendencí nacionalismu, který bytostně nesnášel. Celým svým životem se snažil být objektivním vládařem, tak jak byl vychován, toužil být vnímán jako skutečný otec „svých národů“. Často se mu dává za vinu mnohé, za co ve skutečnosti nemohl, nebo co nebylo v jeho silách ovlivnit. Sem spadá otázka korunovace českým králem. Podle Pragmatické sankce se od doby Karla VI. stával českým králem panovník automaticky převzetím vlády a korunovace byla spíše už jenom historickým reliktem, vnějším projevem skutečnosti, divadlem pro lid. František Josef I. byl připraven vyhovět české žádosti. Současná podoba Španělského sálu nebo Rudolfovy galerie na Pražském hradě, které se tehdy upravovaly pro korunovaci, jsou toho důkazem. Císař jen těžko mohl jít proti doporučení vlády, proti odporu 3 miliónové německé menšiny v Čechách, odmítající korunovaci. Samozřejmě sem nelze řadit historickou šlechtu, která byla posledním nositelem myšlenky zemského vlastenectví. To ostatně vyjádřil lapidárně hrabě Lev Thun, když řekl: *„Já nejsem Čech, ani Němec. Ich bin ein Böhme“*. Ovšem v národnostně vypjaté Evropě nemělo zemské vlastenectví naději...

Mezi významnými představiteli českého národa 2. poloviny 19. století a počátku století 20. vyniká profesor Albín Bráf (1851–1912). Znalec národního hospodářství a práva v celém jejich komplexu si byl vědom nezastupitelné duchovní a sociální role katolické církve, která jako státotvorná byla nedílnou součástí českého národního života prakticky od vzniku českého státu. Aktivní politik, poslanec Říšské rady, ministr vídeňské vlády měl přístup do nejvyšších kruhů jak české tak vídeňské společnosti. Bráf byl přesvědčený zemský vlastenec, pokračovatel tradic rodiny své manželky, tradic Františka Palackého a Františka Ladislava Riegra. Po celý svůj život se bil za jednu tezi – dovršením národního obrození musí být ekonomická „rovnomocnost“ českého národa. V Rakousko – Uhersku zaostávala na přelomu 19. a 20. století česká spo-

Císař František Josef I. (1830–1916), zdroj: commons.wikimedia.org

lečnost za německým finančním a průmyslovým kapitálem. A tato skutečnost, nikoli neústupnost vídeňských vlád, byla podle Bráfa hlavní a trvalou příčinou neúspěchu při jednáních o rovnoprávném postavení českého národa. Vycházel vždy z toho, že habsburské soustátí je nejenom historickou realitou, ale svým mnohonárodním charakterem také nejlepší platformou pro českou svébytnost.

Proto se ostře vymezoval proti tendencím volajícím po jeho rozpadu na menší, národní celky. Předvídal, že dojde-li k tomu, stane se tak v důsledku velkého válečného konfliktu a monarchie zanikne v potocích krve. Za dva roky po jeho smrti mu historie dala za pravdu.

Středoevropská monarchie se rozpadala postupně. Ještě na začátku října 1918 žádal na vídeňském nádraží císař Karel pozdějšího prvního československého ministra vnitra Václava Klobáče, aby se vše v Praze odehrálo v klidu, mírovou cestou. A tak se také stalo. Když vyšlo 28. října 1918 ranní vydání Lidových novin, bylo na titulní straně otištěno prohlášení o vzniku Československého státu a zveřejněn první zákon, tzv. reciproční norma, stanovící mj. že veškeré dosavadní zemské a říšské zákony zůstávají prozatím v platnosti. Na druhé stránce novin můžeme číst o jmenování Lammaschovy vlády císařem Karlem a o rozhořčené reakci německých kruhů na Andrassyho nótu prezidentu Wilsonovi...

Československý stát vznikl jako stát mnohonárodnostní. Svým národnostním složením byl pozůstatkem bývalé mnohonárodní monarchie. Masarykem původně navrhovaný kantonální systém neprošel. Ani z nutnosti uměle vytvořený československý národ, díky nejrozličnějším odstředivým tendencím, neměl dlouhého trvání. Po 20 letech, když před tím odešel ze světa její zakladatel, se Československá republika násilně rozpadla. Nenávistný nacionalismus opět zvítězil... Český národ se jako vždy semkl kolem toho jediného, co mu v takové chvíli zbývalo, kolem Svatováclavské tradice.

Císař Karel podepsal 11. listopadu 1918 listinu, kterou se vzdával vlády a rozdal na odchodnou svým ministrům řády, tituly a vyznamenání. Profesor Lammasch vzal Karlovu listinu a chválal s ní do budovy kancléřství na Ballhausplatz, kde byl netrpělivě očekáván prvním kancléřem republikánského Rakouska Karlem Rennerem. Přebíraje dokument osvědčující zánik monarchie, prohodil Renner ke svému okolí: „Tedy pánové, kdyby žil ještě starý císař, tak jsme si tohle netroufli...“.

Jan Kotous

Vyšehradská miscelanea

U příležitosti sedmdesátých narozenin JUDr. Jana Kotouše vydává pražský spolek Svatobor knihu Vyšehradská miscelanea, která obsahuje výběr autorových statí a článků se vztahem k Vyšehradské kapitule. Prostřednictvím jedenácti delších či kratších kapitol se čtenáři mohou seznámit s bohatými dějinami naší nejvýznamnější kolegiální kapituly, kde autor působil v letech 1992–2012 ve funkci ředitele kanceláře. Chronologicky řazené kapitoly pokrývají období od středověkých dějin až po moderní události a dotýkají se nejrozličnějších témat církevní, právní a státnické povahy.

Tomáš Hunčovský

Staň se třetím KRÁLEM!

Zapoj se aktivně do Tříkrálové sbírky, která bude probíhat od 1. do 14. ledna 2019. Zažij pocit pomáhat ostatním! Najdi v sobě chuť a odvahu a připoj se k dalším desetitisícům dobrovolníků, kteří v kostýmech tří králů vybírají příspěvek na charitní služby, které pomáhají seniorům, dětem a lidem ohroženým nouzí. Králové šíří poselství radosti, požehnání všem, které navštíví. Čekají tě nachozené kilometry, možná i mrazivé počasí, někdy i odmítnutí, ale především skvělý pocit, že jsi udělal něco pro dobrou věc a zažil něco nového. Poznáš možná nové kamarády, seznámíš se blíže s lidmi z tvého města nebo vesnice kde žiješ. Překonáš sám sebe? Ukaž, že jsi KING. Staň se třetím králem! Více informací na www.trikralovasbirka.cz/koledovani/. (Charita ČR)

Foto: Marie Košíková / Člověk a víra

Je Ježíšek hoax?

Lhát se nemá. V tom se myslím shodneme a málokdo by se asi pustil do zpochybňování jednoho z nejstarších morálních pravidel tohoto světa, obzvláště pak nyní, v čase adventu a Vánoc, kdy se řada z nás snaží víc než kdy jindy svým příkladem sloužit k naplnění vánočního poselství. Ale co třeba malá lež? Nebo ‚milosrdná‘ lež? A co pak lež účelově sdílená kyberprostorem?

Za šíření hoaxů je dnes jednoznačně nejvíce zodpovědný kyberprostor. Děje se tak především prostřednictvím emailů, nebo facebooku. Hoaxy se přitom poměrně snadno poznají – bývají plné gramatických chyb, překlepů, spousty vykřičníků, smajlíků, velkých písmen... Typický hoax varuje před údajným nebezpečím a velmi nutkavě vybízí k dalšímu šíření stylem „pošlete to všem, varujte své blízké, zastavte to!!!!!!!!!!!!“.

Už to je znakem falešné zprávy. A bývají záměrně konkrétní, používají mnohdy jména věrohodných institucí, odkud tato informace „unikla“ (policie, soud, ústav pro kontrolu potravin, léků atd.). Často také zmiňují, že „oficiální média o tom mlčí, proto šiřte dál“.

Mnoho lidí ještě dnes zcela postrádá schopnost filtrovat pravdivost zprávy, kterou dostane. Obvykle jim stačí, že zpráva pochází z „věrohodného“ zdroje, byla přeposlána emailem od kamarádky, nebo od syna. O to snadněji se tomu věří. Hoaxy totiž útočí na naše přírodní instinkty, tedy hlavně na strach a obavu. Pak jsme schopni uvěřit třeba i tomu, že „pokud nás přepadne lupič u bankomatu, stačí zadat pin opačně a přijede policie“, nebo že „jogurty jsou z umělé hmoty a šíří nemoci“.

Většina hoaxů vzniká jako vtipy. Autorům se líbí, jak zmatou a vystraší adresáty. V horším případě se snaží lidi vyděsit, vyvolat paniku, které pak snadno využijí, například je donutit na internetu navštívit jejich stránku, aby mohli následně zavírovat počítač adresáta, nebo se jinak dostat k jeho citlivým údajům, dejme tomu pokud falešně díky tragickým fotkám a příběhům dětí prosí o peníze na charitu, nebo o podpis smyšlené petice.

S nadcházejícími svátky přichází do rodin radost. A často i otázka: „Mami, tati, existuje Ježíšek?“ V rodinách věřících je to jednoduché, ano. V těch, kteří se k víře nekloní, se vymýšlejí různé méně či více lživé varianty štedrovecerní situace, většinou podle stáří dítěte od těch někdy nesmyslných, až po pravdu, třeba že dárky kupují rodiče.

Tak si v této souvislosti s trochou nadsázky myslím, že Ježíšek přinášející malým dětem vánoční dárky je prostě jediný krásný a smysluplný ‚hoax‘, který si zaslouží, aby byl s láskou a nadějí šířen po všech sítích, nejenom těch sociálních.

Martina Hrušková

Setkání s Písmem svatým

Prorok Abdijáš, čtvrtý v pořadí Malých proroků, je držitelem prvenství v krátkosti: s pouhými 21 verši je nejkratší knihou Starého zákona. Čtenáře však nechává na rozpacích nejen jeho krátkost: nemálo veršů se doslova opakuje i v knize Jeremjáš, kam zcela zapadají; proč je celá jedna starozákonní kniha věnována tématu, které je řešeno jinde ve Starém zákoně, a to – jako v Jeremjášovi – týmiž slovy?

Navíc se tento text týká Edómu, nikoli Judska. Judsko zdaleka není jediným tématem prorockých knih. Vyskytují se v nich i tzv. výroky proti národům, v nichž se proroci obrací právě k cizím národům a zvěstují jim (či o nich) Boží slovo. Takové sbírky výroků najdeme u Izajáše, Jeremjáše, Ezechiela, Ámose či Sofonjáše. Cizí národy však mohou být i samy hlavním námětem celých prorockých knih: to se kromě Abdijáše týká ještě Jonáše a Nahúma. Obecně tyto výroky říkají, že Bůh je pánem dějin a všech národů, že se jeho moc vztahuje na všechny, nejen na jeho národ. Přitom však každá kniha s národy pracuje jinak a zdůrazňuje něco odlišného.

Abdijáš je celý zaměřený na Edóm. Edóm je krajina ležící jižně od Mrtvého moře v polopusté oblasti. Starý zákon považuje za prarodce Edómců Jákobova bratra Ezaua; když kniha Genesis říká, že Ezau byl „celý červenohnědý a chlupatý jako kožíšek“ (Gen 25,25) a že prodal prvorozenectví za „čočkovou krmí“ (Gen 25,34), označenou za „trochu toho červeného, toho krvavého“ (Gen 25,29), jsou to ve skutečnosti slovní hříčky narážející na území Edómu: jeho významnou část tvoří pohoří Seír (totéž slovo jako „chlup“) a samotné jméno „Edóm“ je velmi podobné hebrejskému termínu pro červenou barvu (adam). Řevnivost, která panovala mezi bratry, a současně vědomí úzkého příbuzenského vztahu jsou tématem téměř všech starozákonních výroků o Edómu a Abdijáš není výjimkou.

Abdijáš se obrací proti Edómu s jednou zásadní výtkou: „Když vcházel do jeho (tj. Judska) bran cizinci a losovali o Jeruzalém, i tys byl jako jeden z nich“ (Abd 11). Prorok hovoří pravděpodobně o jednom z nejčernějších dní izraelských dějin, o dobytí Jeruzaléma Babyloňany v roce 586 př. Kr., o zničení chrámu a následné deportaci velké části přeživších do Mezopotámie. Od Edómu, bratrského národa, očekával, že se postaví na stranu Judska a pomůže mu. Dle Abdijáše však Edómců nejenže zavčas opustili protibabylonskou koalici, ale aktivně se přidali na stranu dobyvatele a podíleli

Blízký východ kolem r. 830 př. n. l.
(Zdroj: CC BY-SA 3.0, commons.wikimedia.org)

se na vraždění a plenění Judska. Nakonec zabrali i část jeho území. Pocit křivdy je o to silnější, že se jednalo o „rodného bratra“.

Abdijášova kniha se na první pohled jeví jako zatrpklý, pomstychtivý výpad poraženého proti těm, kteří zradili svého bratra a zavinili jeho utrpení. To je však jen první pohled. Kniha zdůrazňuje maximu „oko za oko, zub za zub“, slovy Abdijáše: „Co jsi učinil ty, bude učiněno tobě“ (Abd 15). Jak se kdo chová k druhému, tak se bude někdo jiný chovat k němu. Kdo zradí a raduje se z utrpení druhého, toho čeká podobný osud. S touto myšlenkou pracují i další proroci, málokdy je však vyjádřena tak jasně jako u Abdijáše. Ostatně ji potvrzuje i Ježíš, když říká, že „jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám“ (Mt 7,2).

To však není vše. Ve Starém zákoně je Edóm pojímán často jako zástupce všech národů, které stejně jako Jákob s Ezauem zápasí s Izraelem o právo Božího prvorozeného. Edóm hraje podobně jako Ezau roli staršího, zlého bratra, který pronásleduje svého mladšího sourozence, avšak Bůh dává přednost mladšímu a slabšímu. Důležitým prvkem se tu stává nikoli násilí samotné, nýbrž postoj, který je doprovází: je to hybris, vzpoura proti Bohu, pýcha, přílišná sebejistota, která nerespektuje – podobně jako v případě Ezaua a Jákoba – Boží rozhodnutí a nárokuje si Boží požehnání (prvorozenectví) vlastní silou: „Opovázlivost tvého srdce tě zavedla. Bydlíš v skalních rozsedinách, sídlíš vysoko, v srdci si říkáš: Kdo by mě strhl k zemi?“ (Abd 3).

Abdijáš se sice soustředí na Edóm, ale z jeho slov je zřejmé, že Boží zásah do dějin není veden jednostranně jen proti tomuto národu. Prorok zdůrazňuje sice osud tohoto národa, ovšem otevřeně připomíná, že i Judsko „se napilo“, rozuměj z poháru Božího hněvu. Maxima o důsledcích vlastního jednání neplatí jen pro nepřátele Božího lidu, nýbrž pro všechny.

ThLic. Adam Mackerle, Th.D

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Emil Kapaun,
vojenský kaplan
Nejsilnější zbraň
(2. vydání)

Vojáci, kteří byli Kapaunovi nablízku... ho nazývali světcem, viděli v něm dar od Boha. My tu dnes oceňujeme jeho odvahu. Tento americký voják nikdy nevystřelil ze zbraně, a přece zacházel s nejsilnější zbraní ze všech. Miloval své bratry natolik, že byl ochoten zemřít, aby oni mohli žít.

brož., 140 s., 239 Kč

Vojtěch Kodet

Modlitby za umírající a zemřelé

Umírání a smrt našich blízkých patří k zlomovým okamžikům našich životů. Jak v tu chvíli překonat bezradné mlčení? Kde najít vhodná slova? Kniha modliteb za umírající a zemřelé, vybraných Vojtěchem Kodetem, může pomoci těm, kdo umírají, i těm, kdo je doprovázejí, přijmout přirozenou úzkost ze smrti – s nadějí na život v nebi.

brož., 120 s., 129 Kč

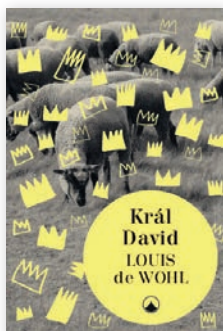
Louis de Wohl

Král David

Ryšavého chlapce krásného vzhledu si Bůh prostřednictvím proroka Samuela povolá od stáda, jež jako nejmladší z osmi bratrů pásal pro svého otce. Proslaví se, když jako mladíček porazí nepřemožitelného obra Goliáše. David ale neprosí jen uměním bojovat. Chce ve svém životě klást na první místo Boha. Není bez hříchu, ale umí se pokořit před Bohem, litovat svých provinění a kát se. Básník i bojovník. Soudce i vrah. Král i Boží služebník.

De Wohl se soustředí na podstatné. Dokonale dává napětí a ovládá umění náhlého střihu. Lahůdky pro literární labušníky.

brož., 328 s., 399 Kč

DCR připravuje a zve...

Kurzy přípravy na manželství v r. 2019

DCR pořádá setkání kurzů přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Koná se v kanceláři DCR v Kanovnické ul. 12 v Českých Budějovicích. Pokud máte zájem, kontaktujte prosím t. č. 731 402 981.

Setkání pro rodiny, jejichž děti odešly příliš brzy „Světlo se šíří světem“ v neděli 9. 12. ve 14h v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích (u piaristů). Zveme na bohoslužbu s P. Vojtěchem Blažkem, při níž chceme pamatovat nejen na naše zemřelé děti, ale i na jejich rodiny a blízké, přátele. Po bohoslužbě nabízíme setkání u malého občerstvení v prostorách kláštera.

Upozorňujeme, že skupina rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“ se poslední středu v prosinci nekoná, sejdem se opět v lednu ve středu 30. 1. 2019.

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Inzerce

